

מחלה ושמה 'נרקולפסיה'

זוכרים את פרשת הנפילה שלי מהחשמלית תוך כדי נסיעה? תופעת ההירדמות בכל מקום ובכל מצב המשיכה ללוות אותי, ואף החמירה והלכה. נקל להבין את הקשיים שזה גרם לי בתפקידים השונים אשר מילאתי. אתם יכולים לדמיין לכם את גודל הבושה כשבדיונים כבדי משקל עם מנהלי בנק, פקידי ממשלה או מנהיגי תנועה, מתברר פתאום שנציג ברור חיל שקוע בשינה עמוקה?...

לאחר שנים של התעלמות, תוך פיזור בדיחות על הנושא, החלטתי שהגיע הזמן לטפל בעניין ברצינות. עברתי סדרה ארוכה של בדיקות בבתי חולים שונים ברחבי הארץ. שום דבר לא התגלה.

בתחילת '59, חברת קיבוץ (חווה הריס) סיפרה לי, שתבוא לבקר אותה משפחה מארצות הברית וראש המשפחה, ד"ר וקסלר, הוא מומחה לענייני נוירולוגיה והיא מוכנה להפגיש אותנו. ואמנם, כשהדוקטור הגיע, נפגשתי אתו. לאחר שבדק וחקר אותי, הוא הביע מסקנה נחרצת: "אתה חולה, אתה זקוק לטיפול רפואי". הופתעתי: זו הפעם הראשונה שמישהו הגדיר כך את התופעה. ממתי "שינה" זו מחלה? ד"ר וקסלר הסביר שזו "נרקולפסיה" – מחלה תורשתית, המוכרת היטב בארצות הברית. שם יש שני בתי חולים שמטפלים בה: קליניקה Mayo ובית חולים Mount Sinai, שניהם מאוד מוכרים ברחבי העולם. הוא עצמו עובד ב-Mount Sinai, וכיוון שהוא ציוני נלהב ומכיר את הבעיות הכלכליות של הקיבוץ, הוא מוכן לדאוג שיטפלו בי שם, חינם! אבל, כדי

שאפשר יהיה לקבוע את הטיפול המדויק, עלי להגיע לניו יורק ולעבור שם סידרה של בדיקות.

התייעצתי עם סוניה והחלטנו להביא את הנושא למזכירות. ההתייחסות היתה חיובית, וקיבלתי אישור לנסוע. ומאיפה יבוא כסף לנסיעה? לאור מצבו הקשה של הקיבוץ, אפילו לא עלה בדעתי לבקש את המימון. ואז הופיע רעיון: ל"תנועה" יש סניפים גם בארצות הברית. אם אני אצא בתפקיד "שליח", התנועה תממן את הנסיעה, ואז אוכל לשלב בה את הטיפול הרפואי!

הנושא טופל ואמנם נמצאה לי "שליחות" מתאימה בארה"ב. וכך, בתחילת שנת '60 יצאתי לבית ברל לסמינר שליחים, בכוונה לצאת לשליחות תנועתית בת שנתיים בארה"ב. לארצות הברית אמנם הגעתי, אבל במסגרת אחרת לחלוטין. ככה זה. לפעמים מתכננים משהו והמציאות מזמנת לנו משהו שונה לגמרי.